

Kristus Draudze

2004
decembris

...jo Dievs savu Dēlu nav sūtījis, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta.

Jāņa 3:17

Atzīšanās mīlestībā

Mācītājs
VARIS
BOGDANOVS

Kā mēs piedzimstam? Kā ienākam šajā pasaulei? Kāda motivācija bija vecākiem mūsu ieņemšanai un dzimšanai? Kāda bija pati dzimšana?

Katrs ienāk šai pasaulei no pilnīgas nebūtības; kā saka Jānis (Jη 1:13) – pēc cilvēka gribas, bieži cilvēka seksuālās iegribas un citu gribēšanu dēļ. Neprasot mums atļauju vai piekrišanu šai dzimšanai. Gribēti un negribēti, ar nodomu ieņemti un nejauši, bieži, lai apmierinātu kolektīvo stereotipu par ģimeni, kurā jābūt bērniem. Ja vien būtu iespējams noskaidrot mūsu dzimšanas patiesos iemeslus, tie varbūt izrādītos tik nožēlojami, ka labāk tos nemaz nezināt.

... un mēs piedzimām dzīvei! Jau no pirmajiem dzīves mirkliem nevis eksistējam, bet dzīvojam. Tāpēc, lai kāda būtu vecāku patiesā motivācija ieņemšanai un iznēšanai, mēs visi dzimstam pēc Dieva tēla un līdzības. Lai arī tās ir tikai kontūras Dieva tēlam un līdzībai, bet – neatkārtojamas un ne ar ko nesalīdzināmas, unikāls Dieva mākslas darbs. Unikāls pat tad, ja mūsu cilvēcīgajos priekšstatos tas ir nepilnīgs salīdzinājumā ar lielāko vairumu. Bet Dievs dod dzīvību un svētību. Dzīve, dzīvība – vienmēr Dieva dzīvība, jo ir Dieva elpa, dzīvības dvaša mūsos. (Gen.2:7)

Ikvienas dzīves laikā ir aicināts augt un augt.... Uzdevums, reizē arī jautājums par dzīves jēgas atrašanu, kas rosinā domāt, ko mēs ar savu dzīvi izdarām vai ar ko piepildām, kas ir Dieva dāvana.

Lai kādi būtu mūsu piedzimšanas apstākļi, ienākot pasaulei, mēs aizdegamies kā svece, esam kā audekls uz glezna rāmja, kurai jākļūst spožākai un spožākai Dieva žēlastības apliecinātājai.

Taču ne tā piedzimst Dieva Dēls. Mēs no nebūtības ienākam esamībā, pakļauti visādām samaitātās pasaules nejēdzībām ierobežotā laikā un telpā un paši sevī nesdamī samaitātības aizmetni. Caur šo īso, saraustīto dzīvi esam aici-

JUTA BEIERE

*Šai klusajā, svētajā naktī
Bērns Jaunavai piedzimis.
Es nāku pie Viņa caur nakti,
Pa grāvmalēm, novārdzis.*

*Es nāku ar dāvanu rokās.
To vienīgo, kas vēl ir mans –*

nāti ticēt un augt mūžīgai dzīvei. Un nekādu citu dzīvi, izņemot šo, mēs nezinām.

Kristus tā nedzimst; Dieva Dēls – šīs pasaules gaisma, Kurš pats ir dzīvība, – ienāk pasaule, lai taptu pakļauts visas radības ierobežojumiem. Viņš ienāk cilvēku izkropļotā pasaule, kur grēks ir ienesis jaunumu, skopumu, ciešanas, bailes, ienaudu un kā kroni visam – nāvi. Nāve pati mums atklāj to, ka šī pasaule ne pilnīgi, bet kādā mērā ir pakļauta, paverdzināta velnam (Ebr. 2:14), Dieva pretiniekam. Bībele atgādina, ka velns ir pirms slepkava vēl pirms Kaina. Viņš ienes nāvi kā galējo nebūtības stāvokli, pretstatu Dieva dāvinātai dzīvībai (Jη 8:44).

Tā kā nāve valda pār visu dzīvo šajā pasaulei, tad var arī teikt, ka caur grēku cilvēks kaut kādā mērā ir nodevis vai zaudējis varu velnam, un visa zeme vaid zem šī posta.

Kristus kā bērns ienāk pasaulei, kas vaid zem naidnieka varas. Bērns – ar visu jaundzīmušā neaizsargātību, ievainojamību, nespēcību. Nododas pilnīgi to rokās, kuri Viņu ieskauj tuvu un tālu – zem sargājošās mīlestības vai sitieniem un ienaida, vai arī zem aukstas vienaldzības, naida varas.

*Šo saplēsto šķīvi man rokās
Es atdodu. Salīmē, Dievs!*

*Es nāku ar cerību lauskām.
Uz dzimšanu jaunu ved ceļš.
Tēvs, neļauj, ka zvaigznīte apdziest!
Jel neļauj, ka pazustu ceļš!*

2003. gada decembris

Piedzimst pasaulei, kurā cilvēki ir zaudējuši pašu būtiskāko – Dieva godības, kļābtūties sajūtu. Kristus to izteiks pie krusta: «Mans Dievs, Mans Dievs kāpēc Tu esi Mani atstājis?» (Mt. 27:46) Tas ir visu cilvēku izmīsumu sauciens Kristū, kaut gan būtu jāsaka citādi. Mūsu vaina, jo esam Dievu aizmiršuši, mums Viņu nevajag, un varam bez Viņa gluži labi iztikt. Tā Kristus pie krusta uzņemas mūsu dievatstātību, un mirst no tās, apliecinot mīlestību tev.

Bet tas viss notiks vēlāk. Tagad ir klusa naktis. Nav nekādas nozīmes, vai toreiz, pirms divtūkstoš gadiem, šī dzimšana notika 24. decembra vakarā, vai citā dienā vai pat mēnesī. Tam nav nekādas nozīmes, ja mēs svinam dzimšanu Cīlēkam, Kurš ir augšāmcēlies, Kura rokās ir laiks un telpa un mūsu mūžīgā dzīvība. Būtiski ir – vai mēs svinam, vai Dieva atzīšanās mīlestībā ir svarīga tev un man? Ja tas ir svarīgi, mēs esam aicināti šos svētkus svinēt katru dienu un mirkli – visu savu mūžu.

Priečīgus, svētīgus mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus dzimšanas svētkus šodien un mūžīgi! Āmen.

2004. gada decembris

KRISTUS OTRĀ ATNĀKŠANA

Mācītājs
AGRIS SUTRA

Adventa laiks, kurā mēs gatavojamies Kristus piedzimšanas svētkiem, tiešā nozīmē ir «gaidīšanas laiks». Un ir vērts sev pajautāt – gaidīšanas uz ko?

Diezin vai tas ir domāts tikai kā laiks, kurā gaidīt svētkus, sagatavoties to svinēšanai – jo Baznīcas gadā taču ir arī citi, ne mazāk nozīmīgi svētki, kuriem šāds sagatavošanās posms nav paredzēts. Pavisam nejēdzīgi izklausās apgalvojums, ka mēs gaidām uz Kristus piedzimšanu (kā dziesmā, kurā «katru gad' no jauna Kristus bērniņš nāk»). Kristus ir piedzimis vienu reizi pasaules vēsturē un otrreiz nedzims. Bet tas, ka Adventā mēs tiešām gaidām uz Kristus nākšanu, gan ir neapšaubāmi – jo mēs ticam, ka Viņš tiešām nāks vēlreiz. Tādēļ, gatavojoties Kristus dzimšanas svētkiem, kuros mēs svinam un godinām Pestītāja piedzimšanu Betlēmē, mēs arī gaidām uz Viņa otro atnākšanu.

Tādēļ Adventa laiks ir būtiski saistīts ar eshatoloģijas jautājumiem, jautājumiem par pēdējām lietām.

Svētie raksti mums apliecinā un luteriskā teoloģija māca, ka Tēva noteiktā stundā Kristus redzamā veidā vienlaikus parādīsies

visiem cilvēkiem dievišķā godībā, Savu eņģelu pavadīts, lai tiesātu «visas tautas» – gan dzīvos, gan mirušos, pēdējos pēc viņu augšāmcelšanās, lai mestu ļaundarus mūžīgās elles liesmās un vestu svētos mūžīgā godībā.¹

Kristus atnākšana godībā ir saistīta ar mirušo augšāmcelšanās notikumu, pasaules beigām un pēdējo tiesu. Par debesīm un zemi, kuru iesākumā radīja Dievs, Sv. Raksti māca, ka tās «zudīs» (Lk.21:33; Ebr.1: 10,12) vai «pārveidosies» (Ps. 102:26–28)², jo Viņš ir mūžīgs, bet tie – mirstīgi.

Paradoksāli, bet tieši Adventa laikā, kad mēs vairāk nekā citkārt esam aicināti pavērst savu skatu no pasaules, kas paiet, uz Kristu, kurš nāk, mēs vēl vairāk nekā citkārt iegrīmstam sadzīviskā rosībā un sentimentālās apcerēs – tieši tādās lietās, kas pāriet un beidzas. Un nevajag sev glaimot, ka mūsu kristīgā rosīšanās ar kaut ko ļoti būtisku atšķirtos no sekulārās rosīšanās. Jāņa Atklāsmes grāmatā Dievs saka: «Es zinu tavus darbus un pūles... Bet man pret tevi ir tas, ka tu esi atstājis savu pirmo mīlestību.»³ Advents nav ne sadzīvisku rūpju, ne sentimentālu apceru laiks. Tas būtībā ir ļoti skarbs laiks, kuru mēs kā draudze izdzīvojam Kristus nākšanas gaismā un tuvumā.

¹ Millers, Dž.T. Kristīgā dogmatika.

R.: Luterisma mantojuma fonds, 1999.– 638.lpp.

² arī 1.Kor. 7:31; 2.Pēt.3:10

³ Jñ.atkl. 2:2, 4

Stāstām par savu draudzi

Mūsu ērģelnieki

Dievkalpojuamos redzam viņus pie ērģelēm, jūtamies pateicīgi, jo saprotam, ka bez viņu muzikālā pavadījuma mūsu kopīgie svētbrīži zaudētu krāšņumu un dvēseliskumu. Arī – ko tur slēpt! – dažā mazāk zināma korāļa meldija aizietu pavisam šķērsu... Taču – vai mēs viņus pazīstam? Šajā svētku reizē pavisam īsos vārdos gribējās atgādināt abu mūsu maestro dzīves gājumu.

Jānis Kaijaks (1931) dzimis Rīgā, kordirigēšanu mācījies gan Jāz. Medīja mūzikas skolā, gan Latvijas Valsts konservatorijā, kur apguvīs arī kompozīciju. Jānis Kaijaks rakstījis gan simfonisko

mūziku (simfonija un citi darbi simfoniskajam orķestrim, kantātes), gan operetes un citus darbus skatuvei, gan vokālos skaņdarbus. Tomēr visplašāk mūsu maestro pazīstams kā Operetes teātra galvenais diriģents (no 1974. gada līdz 1992. gada). Būdams talantīgs diriģents un labi pārzinādams muzikālā teātra specifiku, Jānis Kaijaks operetes teātri pārvērtā par māksliniecisku kolektīvu, ko augstu vērtēja gan kritiķi, gan skafītāji.

Ilgus gadus Jānis Kaijaks bija J. Vītola Mūzikas akadēmijas docents, bet tagad ir docents Rīgas Pedagoģiskās izglītības vadības augstskolā.

Komponists un diriģents ir saņēmis gan Nopelniem bagātā mākslas darbinieka (1975), gan Tautas skatuves mākslinieka (1981) goda nosaukumus. Šovasar viņš diriģēja J. Štrausa operetes *Čīgānu barons* brīvdabas izrādi, kuras režisors bija viņa dēls, Nacionālā teātra aktieris Jānis Kaijaks.

Otrs mūsu maestro – **Vilis Bendorfs** (1941) – ir speciālistu aprindās labi pazīstams folkloras pētnieks. Vairāk nekā 30 gadus un joprojām viņš strādā Zinātņu Akadēmijā, Literatūras, folkloras un mākslas institūta Latviešu folkloras krātuvinā. Viļa Bendorfa studiju biedrs Arnolds Klotiņš stāsta, ka Vilis esot dzīvs latviešu tautas melodiju katalogs – «vienīgajā eksemplārā».

Vilis Bendorfs beidzis Ādolfa Skultes kompozīcijas klasi Latvijas Valsts konservatorijā (1969). Jau tajos laikos A. Klotiņu pārsteidzis Viļa Bendorfa plašais redzesloks («no dodekafonijas uz teozofiju») un aizraušanās ar simbolistiem mūzikā – Skrjabīnu un Čurļoni. Un par viņa dzīves uzdevumu kļuvusi folklorā, iespējams, tieši tāpēc, ka tā nepavisam nav tik viennozīmīga, kādi ir sabiedrības ieskatī par to.

Pateiksimies mūsu ērģelniekiem par kalpošanu dievnāmā, vēlēsim viņiem svētīgus Ziemassvētkus un bagātu Jauno gadu!

Inga Jēruma

Mīlie brāļi un māsas!

AGRA TURLAJA,
draudzes priekšniece

Sveicu jūs visus šajos gaišajos svētkos! Priecājoties par draudzes locekļu brīnišķīgo iniciatīvu veidot šādu svētku izdevumu, vienlaikus saņēmu arī uzdevumu raksturot aizvadīto gadu, sniegt kaut ko līdzīgu hronikai par tajā notikušo.

Drusku padomājusi, apmulsu, jo sapratu, ka manā prātā neveidojas konkrētu notikumu virkne, kas apliecinātu, cik rosīgi un čakli esam bijuši. Jā, nedaudz piepūloto, protams, ir iespējams veikt arī nelielu uzskaitījumu, kurā sava vieta būtu gan

- mūsu ceturtdienas vakaru sarunām, gan
- daudzajām izstādēm, kuras rotājušas mūsu dievnama mansardu, gan
- svētdienas skolas nometnei,
- jauniešu vakariem un draudžu dienām Bārbelē.
- Varētu atcerēties patiešām ļoti būtisko tikšanos ar Arni Šabloski pēc viņa grāmatas "Mīlestības pieskāriens" iznākšanas un
- mūsu kopīgo filmu skatīšanos. Un kur tad vēl lielais vainagojums –
- beidzot pabeigts baznīcas fasādes remonts! Jā, un liels darbs tika ieguldīts,
- gatavojoj projektu Tūrisma attīstības valsts aģentūrai. Kaut arī nebija īstādēm to laimīgo skaitā, kas saņēma naudu remontam, tomēr šis process lika

■ mobilizēties, lai beidzot savestu kārtībā daudzas svarīgas «papīru lietas», un nu

■ mums ir pat siks koks bankā.

Tas viss ir bijis, bet vai tas ir svarīgākais? Domāju, ka pats galvenais ir tas, ka baznīcā skan dzīvais Dieva vārds, kā dēļ mēs visi ik svētdienu un trešdienās šeit pulcējamies, katru reizi saņemdamī arī Viņa svēto sakramantu. Vissvarīgākais ir tas, ko Viņa vārds dara mūsu sirdīs. Varbūt ne velti es nespēju uzreiz atsaukt atmiņā dažu labu notikumu, toties, domājot par aizvadīto gadu, acu priekšā uzreiz nostājas cilvēks, kurš teica: «Es būtu gatavs kaut ko darīt draudzes labā.» Vai tas, kurš, nepavism nebūdams bagāts, bija gatavs atdot visu nebaltai dienai iekrāto, lai baznīca kļūtu balta no visām pusēm. Vai arī tas, kurš, būdams bezgala aizņemts un noslogots, tomēr vienmēr pagūst sapost dievnamu kārtējai svētdienai. Un otrs, ne mazāk aizņemtais, kurš pats, no brīva prāta vienmēr atrod laiku izdarīt to, kas draudzei vajadzīgs. Un kur tad vēl mazais bērns, kurš tik ļoti gribēja nokļūt svētdienas skolā, ka tajā svētdienā, kad māmiņa nevarēja būt baznīcā, lūdza, lai kāds tuvinieks viņu atved. Nevaru nepieminēt arī mūsu sadraudzības galdu divas reizes mēnesī, kuros tiekamies ar saviem neredzīgajiem draudzes locekļiem

Šo uzskaitījumu es varētu turpināt vēl un vēl, bet varbūt nevajag, jo tas ir Dieva darbs mūsu sirdīs un ir gluži vienkārši jāpasaka Viņam paldies. Es aicinu katru draudzes locekli jaunajā gadā saskatīt un ieraudzīt tās brīnišķīgās dāvanas, ar kurām Dievs mūs ir apveltījis, un padomāt par to, kāda varētu būt atbilde uz šo lielo mīlestību. Nav jau runa par vareniem un laikietilpīgiem darbiem, varbūt pietiku vienkārši apsēsties blakus savam kristīgajam brālim vai māsai un aprunāties, varbūt jau sen neviens to nav darijis...

Es novēlu mums visiem gaišus un siltus Ziemassvētkus!

Svētdienas skolā

Svētdienas skolā iepazīstam Bībeles notikumus, saistot tos ar apkārtējo dzīvi. Kopā mācāmies par Dieva likumiem un par sevi kā Dieva radītās pasaules daļu, uztverot draudzi, baznīcu kā Dieva bērnu tikšanās vietu. Kristus draudzes Svētdienas skolā pašlaik mācās 16 bērni, nodarbības regulāri apmeklē apmēram 10. Vasarās uz nometni līdzī brauc arī draudzes jaunieši. Savā skoliņā jūtāmies kā ģimene, sevišķi – svētku reizēs, kad esam kopā ar vecākiem.

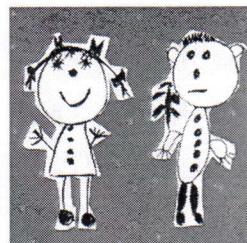
Ziemassvētkos uzvedām Egīla Ermansonu ludziju *Mazais, nosalušais «nē»*. Labprāt parādītu to plašākai publikai Zvaigznes dienas sārkojumā.

Svētdienas skolas bērni Ziemassvētkos mums vēl:
«Saticību katrā ģimenē!»

LĪGA LIEPINA,
svētdienas skolas skolotāja

Apsveicam otru svētdienas skolas skolotāju **Ildzi Ledaunieci**,
kas aizvadītajā gadā Latvijas Universitātē ieguva
Teoloģijas magistra grādu par darbu
“Eksistenciālisms P. Tillīha teoloģijā”.

Aicinām ģimenes!

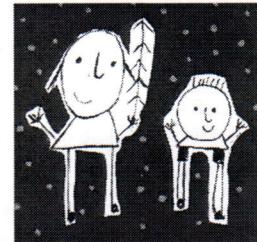
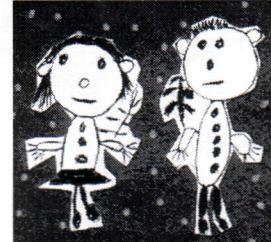
Lūk, bērni ir Tā Kunga dāvana,
un bērnu svētība mums ir Viņa
atlīdzība.

127. Psalms

ĢIMEŅUDIEVKALPOJUMS
notiks 26. decembrī plkst. 11.
un turpmāk katra mēneša
pēdējā svētdienā plkst. 11.

Uz Ģimeņu dievkalpojumiem īpaši tiek aicinātas ģimenes ar bērniem. Ģimeņu dievkalpojumi būs īpaši. Šā dievkalpojuma sprediķi būs domāti bērniem, vide būs īpaši labvēlīga bērniem. Bērni paši varēs piedalīties šo dievkalpojuma norisē.

Arī pieaugušajiem būs iespēja atgriezties bērnības pasaulē.

RĪGAS KRISTUS EV. LUT. DRAUDZES PADOME

(ievēlēta 2003. gada 26. janvārī)

1. Agris Sutra –mācītājs

(tel.: 7332369, mob. 9243697, e-pasts: sutra@ml.lv)

2. Varis Bogdanovs –mācītājs

(tel.: d. 7042139, mob. 6031247)

3. Kristīne Vanaga – evaņģēliste

(tel.: d.7012150, m.7565348, mob. 6563337 ; e-pasts: kristine_vanaga@hotmail.com, kristinev@vidzeme.rcc.lv)

4. Agra Turlaja – draudzes priekšniece

(tel.: d.7088769, 7223881, m.7362630 ; e-pasts: agrat@navigator.lv, agra@petits.lv)

5. Juta Beiere – diakonijas grupas vadītāja

(tel.: d.7208712 ; e-pasts: Juta.Beiere@ic.iem.gov.lv)

6. Ivetā Blankšteina – diakonijas grupas locekle

(tel.: m.7532218)

7. Benita Brūdere – arhivāre

(tel.: d.7026867, m.7916407, mob. 6412555)

8. Andrejs Cīrulis –

(tel.: 7530770, mob. 6532379; e-pasts: cirulis@lf.lv)

9. Rudīte Dābola – kasiere (tel.: d.7366685, m.7626860, e-pasts: RDabola@csb.lv)

10. Marta Biruta Filipsone – diakonijas grupas locekle

(tel.: m.7521603)

11. Līga Liepiņa – svētdienas skolas vadītāja

(tel.: mob. 9986850)

12. Ligita Lauma Ozola – diakonijas grupas locekle

(tel.: m.7532836)

13. Baiba Straumane – rakstvede

(tel.: d.7516005, d.7525293)

14. Una Stroda – Revīzijas komisijas locekle

(tel.: m.7624785, e-pasts: unastroda@yahoo.com)

15. Anita Uzulniece – kultūras dzīves organizatore

(tel.: m.7312253, mob.9187510; e-pasts: anitauz@one.lv)

16. Inese Zandersone – Revīzijas komisijas priekšsēdētāja

(tel.: m.7373788; e-pasts: iceks@tvnet.lv)

**Dievkalpojumi Kristus draudzē notiek
svētdienās plkst. 8 un 11,
trešdienās plkst. 18,**

**Neredzīgo pansionātā Strazdumuižā – katru
otro ceturtdienu plkst. 15.**

Apsveicam mūsu jaunos draudzes locekļus!

Anitu Kiršu

Daci Leiti

Rutu Baibu Praudi

Egīlu Ermansonu

Ludmilu Lavendeli

Veltu Mīļānu

Mārtiņu Bumbieri

Eduardu Kampi

Andri Kidiku

Rīgas Kristus Draudzes izdevums

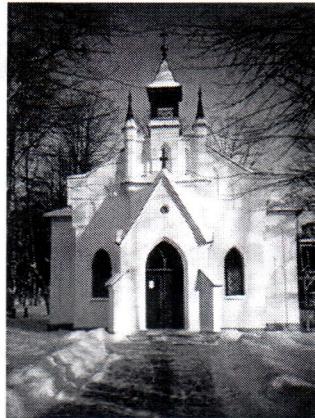
Redakcijas adreses:

Inga Jēruma: injer@apollo.lv, tālr. 9435367

Anita Uzulniece: anitauz@one.lv, tālr. 9187510.

Iespēsts tipogrāfijā NIPO

Metiens 200 eks.

Sv. Jēkaba kapela

(Kristus draudzes luterānu baznīca)

Nu jau otro gadu desmitu Kristus draudze pulcējas Miera ielas dievnāmā, bijušajā Jēkaba kapelā.

Šī miniatūrā neogotikas celtne ir valsts nozīmes kultūras un vēstures piemineklis. Lielo kapu ansambļa un Jēkaba kapu galvenais arhitektoniskais akcents. Atturība un vienākārība ir šī mazā dievnāma rota. Tieši blakus kapelai apglabāti Latvijas un Eiropas mērogā pazīstami rīdzinieki – slavenais Baltijas novadpētnieks un vēsturnieks Johans Kristofs Broce, pirmais diplomētais latviešu arhitekts Jānis Baumanis, Baltijas vēsturnieks Karls Napierskis, pazīstamais Rīgas ārsts Otto Hūns, skolotājs un astronoms F. Keislars, Musses teātra dibinātāja Otto fon Fitinghofa sieva, aktrise Anna un daudzi citi. Pēc vācu draudzes locekļu 1939. gada repatriācijas nelielā kapela palika tukša. Padomju laikos tā tika stipri izpostīta: šeit ierīkoja zārku darbnīcu, bet lūgšanu telpu sadalīja daudzos mazos kambarīšos. Tikai 1991. gadā izpostītā ēka tika atdota atjaunotajai Rīgas Kristus draudzei.

Kristus draudzes vēsture ir saistīta arī ar LELB darbu neredzīgu cilvēku aprūpē – Neredzīgo draudze dibināta 1926. gada 18. aprīlī. Tās pirmais gans bijis neredzīgais mācītājs Augsts Grigors. Kopš 1932. gada ar Kristus draudzi saistīts izcilā latviešu teologa, profesora Edgara Rumbas vārds, kas veicināja draudzes garīgo augšupeju un skaitlisko izaugsmi.

Pirms otrā pasaules kara draudzes dievkalpojumi noritēja pareizticīgo Pētera – Pāvila baznīcā Citadelē. Vēlāk, pēc Vecās Ģertrūdes baznīcas vācu draudzes izceļošanas uz Vāciju 1939. gadā, Kristus draudze kopā ar citām nelielām Rīgas draudzēm dievkalpojumiem izmantoja šīs baznīcas telpas. Padomju okupācijas gados Kristus draudze kopā ar divām nelielām luterānu draudzēm formālī tika apvienota Vecās Ģertrūdes baznīcas draudzē. Un tikai pēc Latvijas valstiskās neatkarības atjaunošanas, Rīgas evaņģēliski luteriskā Kristus draudze atkal kļuva patstāvīga un beidzot ieguva savu dievnamu.

Tūlīt arī sākās Jēkaba kapelas atjaunošanas darbs, un par tā iniciatoru un organizētāju kļuva Kristus draudzes mācītājs, teoloģijas profesors Roberts Feldmanis. Tas kļuva iespējams arī, pateicoties Holckirhenas (*Holzkirchen*) Bavārijā un Holandes brāļu draudžu finansiālajam atbalstam un privātajiem ziedotājiem gan ārzemēs, gan Latvijā, starp kuriem bija arī neredzīgi cilvēki. Dievnama atjaunošanas projekta realizēšanā savu ieguldījumu devuši arī agrākie draudzes mācītāji Māris Sants un Gundars Bērziņš. Pēdējā laikā Kristus draudzei veidojas sadarbība ar Nūbranskas/Leikvudas (*Newbrunswick/Leikwood*) draudzi Amerikā – gan ar tās dāmu komiteju, gan atsevišķiem draudzes locekļiem, kas finansiāli atbalstījuši Neredzīgo biedrību un mūsu draudzes nama restaurāciju.

Kristus draudze apvieno pāri par 200 kristīgu cilvēku, kas ir uzņēmušies Neredzīgo pansionātā iemītnieku garīgo aprūpi. Draudzes plānos ir Jēkaba kapu teritorijas un vairāku izcilu personu apbedījumu vietu sakopšana. Šeit regulāri notiek draudzes locekļu talkas. Draudzes ikdienas darbu vada mācītāji Agris Sutra un Varis Bogdanovs, kā arī draudzes priekšniece Agra Turlaja. Līdz pašai mūža nogalei, neskatoties uz lielo gadu nastu, katru svētdienas rītu dievkalpojumus šeit noturēja sīrimais draudzes gans – mācītājs, teoloģijas doktors, profesors Roberts Feldmanis.

Draudzes vēsturē ieies 2001. gada 8. novembris, kad to apmeklēja princis Čārlzs. Augstais viesis tikās arī ar baznīcas padomes locekļiem, un draudzes neredzīgo cilvēku vajadzībām uzdāvināja īpaši pielāgotu datoru.

(Izmantots arhitektes M. Levinas raksts
un arhīva materiāli)